

3. Καί πῶς ἀπέθαναν; Σάν κακοῦργοι!

“Ὅλοι μέ οἰκτρό θάνατο. Καί ὄλοι προτίμησαν τόν θάνατο, παρά νά ἀρνηθοῦν τήν πίστη τους: “Ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Θεός. “Ὅτι σταυρώθηκε γιά μᾶς. “Ὅτι ἐτάφη. “Ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν. “Ὅτι κἀθεται ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός. “Ὅτι θά ἔλθῃ πάλι, νά κρίνῃ ζῶντας καί νεκρούς.

Ἄρκοῦσε νά ἀρνηθοῦν αὐτήν τήν πίστη, ὄχι μόνο γιά νά γλυτώσουν τόν θάνατο, ἀλλά καί νά ζήσουν ζωή ἀνέσεως καί χαρᾶς. Μά ὄλοι προτίμησαν τόν θάνατο. “Ὅλοι!

Καί τί θάνατο;

- **Τόν Πέτρο**· τόν ἐσταύρωσαν!
 - **Τόν Ἀνδρέα**· τόν ἐσταύρωσαν.
 - **Τόν Ματθαῖο**· τόν ἔκαυσαν ζωντανό σέ ἓνα καμίνι.
 - **Τόν Ἰάκωβο**· τόν ἔσφαξαν μέ μαχαῖρι.
 - **Τόν Σίμωνα** τόν Ζηλωτή· τόν ἐσταύρωσαν.
 - **Τόν Φίλιππο**· τόν ἐκρέμασαν ἀνάποδα.
 - **Τόν Ἰάκωβο** τόν τοῦ Ζεβεδαίου· τόν ἔσφαξαν.
 - **Τόν Βαρθολομαῖο**· τόν ἐσταύρωσαν.
 - **Τόν Ἰούδα** τόν Θαδδαῖο· τόν ἐσκότωσαν μέ τόξα.
 - **Τόν Θωμᾶ**· τόν ἐσκότωσαν στό σημάδι μέ τόξα.
 - **Τόν Μαθθία**· ἀπέθανε ἀπό βασανιστήρια.
- Ὁ μόνος πού πέθανε φυσικό θάνατο εἶναι ὁ εὐαγ-

γελιστής **Ἰωάννης ὁ Θεολόγος.**

Καί ἀπέθαναν ὅλοι ἤρεμα.

- Χωρίς νά ζητοῦν ἐκδίκηση.

- Χωρίς νά ὑψώνουν τίς γροθιές τους, ἐναντίον τῶν βασανιστῶν τους.

- Χωρίς νά καταρῶνται.

Ἐντίθετα.

Συγχωροῦσαν ὀλοψύκως τούς ἐκτελεστές τους.

Καί προσεύχονταν γιά αὐτούς, γεμᾶτοι ἀγάπη.

Γράφει ὁ μέγας Γάλλος Χριστιανός Φιλόσοφος

Βλ. Πασκάλ:

Je crois volontiers les histoires, dont les témoins se font égorgés! Δηλ. ἀποδέχομαι ἄνετα τά γεγονότα ἐκεῖνα, γιά τά ὅποια, ἐκεῖνοι πού τά εἶδαν, δέχθηκαν νά πεθάνουν μαρτυρικό θάνατο.

4. Καί γιατί ἐπροτίμησαν νά πεθάνουν;

Γιά νά μὴν προδώσουν τήν ἀλήθεια, πού τούς ἐφάνέρωσε ὁ Χριστός. Γιά νά φτάσουν στό βραβεῖο τῆς «ἄνω κλήσεως», δηλ. στήν αἰώνια ζωή στήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Μέ ἐπίγεια κριτήρια κοντά στό Χριστό οἱ ἀπόστολοι ἐκέρδισαν:

- ἀπμία καί καταφρόνηση·
- κατατρεγμούς καί ξυλοδαρμούς·
- ταλαιπωρίες καί στερήσεις·
- ἐπώδυνο καί ἐπονείδιστο θάνατο!

Ἐάν δέν ἐμπιστευθοῦμε στούς ἀποστόλους, σέ ποιόν θά ἐμπιστευθοῦμε;

Ἐραγε θά εὔρωμε, ὅσο καί νά ψάξωμε, ἄλλον

άνθρωπο με τόσες ἀρετές, με τόσο ειλικρίνεια καί φιλαλήθεια, ὅσο οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι;

3. Τί κρύβεται ἀπό πίσω.

1. Ναί, θά εἶπῃ κανεῖς, εἶναι βέβαιο, οἱ ἀπόστολοι ἔζησαν σάν σκυλιά. Καί πέθαναν σάν κακοῦργοι.

Μά συμφώνησαν! Καί τά ἔγραψαν, ὅπως συμφώνησαν! Γιά - ποῖός ξέρει τί συμφέροντα καί ὑπολογισμούς!

Ἄντί γιά κάθε ἄλλη ἀπάντηση, ἄς ἰδοῦμε τί λέγει ὁ περίφημος Γάλλος μαθηματικός καί φιλόσοφος **Βλ. Πασκάλ:**

«Ἡ ἀποψη, ὅτι οἱ ἀπόστολοι μέ αὐτά πού γράφουν στά εὐαγγέλια μᾶς ἀπατοῦν, εἶναι πολύ ἀνόητη».

Ἄς προσπαθήσωμε νά ἰδοῦμε, πού ὁδηγεῖ ἡ σκέψη ὅτι οἱ δώδεκα ἀπόστολοι, ὅταν ὁ Χριστός **σταυρώθηκε καί ἐτάφη**, συσκέφθηκαν καί ἀποφάσισαν νά λένε ὅτι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε!

2. Ἐνα τέτοιο πρᾶγμα πρῶτα ἀπό ὅλα θά ἐσήμαινε, ὅτι ἐπῆραν τήν ἀπόφαση **νά τινάξουν στόν ἀέρα ὅλες τίς θεμελιώδεις κοσμικές καί θρησκευτικές ἀρχές τοῦ παλαιοῦ κόσμου!**

Μά ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι **σέ φοβερό βαθμό ἀσταθής**. Ταλαντεύεται. Δυσπιστεῖ. Ἀμφιβάλλει γιά ὅλα. **Εἶναι εὐκολο - μᾶς λέει ἡ πείρα - νά κλονίσω κανεῖς ἀκόμη καί τόν πιό σταθερό ἄνθρωπο.** Ἄρκοῦν δύο ὑποσχέσεις. Ἄρκοῦν δύο ὑψηλῆς περιωπῆς δῶρα.

Καί μὴν ξεχνᾶμε, πῶς στήν περίπτωση αὐτή, ἔστω ἕνας καί ἄν ὑπέκυπτε σ' αὐτούς τούς τόσο δυνατούς

πειρασμούς, ἔστω ἕνας μόνο ἄν δέν ἄντεχε στά ἀκόμη πιό ἰσχυρά ἐπιχειρήματα τῶν ἀντιπάλων τους (δὴλ. σπὴν ἀπειλή γιά βασανιστήρια, φυλακὴ καί θάνατο!), ὁλόκληρο τό οἰκοδόμημά τους κατέρρευε.

Μά κανεῖς δέν ἐκάμφθη ποτέ. Γιατί δέν ἐκήρυτταν ἰδέες, ἀλλά γεγονότα, μέ προεκτάσεις γιά ὅλη τήν αἰωνιότητα.

3. Σέ συμφωνίες γιά κέρδη, μπορεῖ νά βρεθοῦν ἄνθρωποι πού νά ἐμμένουν! Μά σέ συμφωνίες, πού ὁδηγοῦν σέ καταστροφή, δέν ἐμμένει κανεῖς!... Τό μαρτύριο εἶναι πολύ πικρό! Οἱ μάρτυρες δέν ἦσαν μόνο δώδεκα, ἀλλά ἑκατομμύρια!

Καί ἡ μαρτυρία τῆς πείρας τοῦ παρελθόντος (χιλιᾶδες χρόνια!...) εἶναι ἀδυσώπητη. Καί μᾶς λέει:

Μέχρι σήμερα δέν εὐρέθησαν πουθενά δύο ἄνθρωποι, πού νά συμφώνησαν νά πεθάνουν γιά ἕνα ψέμα, χωρὶς μετά ἀπό λίγο νά ἀλλάξουν γνώμη.

Πικρός ὁ θάνατος, ὁ χωρὶς ἐλπίδα.

Γράφει ὁ διάσημος ἀμερικανός νομικός Simon Greenleaf (Σίμων Γκρήνληφ), καθηγητὴς στό πανεπιστήμιο τοῦ **Χάρβαρι**, πού ἡ εἰδικότητά του ἦταν: πῶς πρέπει νά συγκεντρώνουν οἱ δικαστικοὶ μαρτυρίες καί ἐνδείξεις, καί πῶς νά τίς ἀξιολογοῦν, ἄν εἶναι σωστές ἢ ὄχι:

«**Σέ καμμιά διήγηση ἥρωικῶν πολεμικῶν κατορθωμάτων τῆς παγκόσμιας ἱστορίας δέν θά μπορέσω κανεῖς νά βρῆ παραδείγματα τέτοιας ἥρωικῆς ἐμμονῆς σέ ἀρχές, τέτοια ὑπομονή, καί τέτοιον ἀνδρισμό.**

Στούς ἀποστόλους ἐδόθησαν **κίλιες δύο ἀφορμές**

καί ευκαιρίες «νά πιαστοῦν» καί νά αναθεωρήσουν τίς βασικές ἀρχές τοῦ «πιστεύω» τους. **Μά δέν τό ἔκαμαν ποτέ^{11α}».**

4. Μετά ἀπό ὅλα αὐτά εἶναι δυνατό ποτέ νά εἰποῦμε, ὅτι οἱ ἀπόστολοι εἶναι αὐτουργοί ἀπάτης;

Λογικά καί ἱστορικο-δικαστικά τέτοια ἐκδοχή δέν στέκει!

Μήπως ὅμως εἶναι θύματα ἀπάτης;

11α. Greenleaf, Simon. An Examination of the Testimony of the Four Evangelists by the Rules of Evidence Administered in the Courts of Justice. Grand Rapids 1965, p. 29.